

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **NEW PRAGUE STAV s.r.o., IČ 279 09 824, se sídlem Dopraváků 749/3, Praha - Dolní Chabry, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: Státní úřad inspekce práce, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2015, č. j. 5774/1.30/14-3,**

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a průběh řízení před správními orgány

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro hlavní město Prahu (dále jen „oblastní inspektorát“) ze dne 29. 10. 2014, č. j. 13900/3.71/14/14.3, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a byla mu uložena pokuta ve výši 150 000 Kč.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti.

Žalobce (jako zhotovitel) uzavřel dne 23. 12. 2011 smlouvu o dílo se společností Smetanova cukrárna a. s. (objednatel), jejíž předmět spočíval „ve výrobě potravinářských

výrobků v sortimentu a množství dle jednotlivých zadání objednatele, úklidové práce a autodoprava.“

Dne 4. 9. 2012 provedl oblastní inspektorát ve spolupráci s Policií České republiky kontrolu dodržování povinností vyplývajících ze zákona o zaměstnanosti a zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), v provozovně společnosti Smetanova cukrárna a. s. na adrese Kutnohorská 371/51, Praha 10 - Dolní Měcholupy (dále jen „provozovna“). V protokolu o výsledku kontroly ze dne 7. 1. 2013, č. j. 10215/3.71/310007/12/15.2 (dále jen „kontrolní protokol“ či „protokol o výsledku kontroly“) bylo konstatováno, že žalobce umožnil dne 4. 9. 2012 v provozovně dané společnosti vykonávat fyzickým osobám s cizí státní příslušností práci v rozporu s povolením k zaměstnání.

Shora uvedeným rozhodnutím oblastní inspektorát shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti tím, že umožnil dne 4. 9. 2012 v provozovně společnosti Smetanova cukrárna fyzickým osobám s cizí státní příslušností: H.H. vykonávat práci spočívající ve výrobě dortů, M.B. vykonávat práci pekařky, M.F. vykonávat práci pekařky, a to v rozporu s jejich povoleními k zaměstnání. Tím došlo k porušení § 89 zákona o zaměstnanosti a k umožnění výkonu nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti. V odůvodnění oblastní inspektorát uvedl, že skutkový stav byl prokázán bez důvodných pochybností, neboť jasně vyplývá z povolení k zaměstnání nelegálně zaměstnaných osob, kontrolního protokolu či smlouvy o dílo uzavřené mezi žalobcem a společností Smetanova cukrárna. K výši pokuty oblastní inspektorát konstatoval, že vycházel z § 141 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Protože žalobce nedoložil žádné podklady, z nichž by bylo možno posoudit jeho skutečnou majetkovou situaci, vyšel z veřejně dostupných informací a rovněž z odhadu možností žalobce. Z informací získaných z obchodního rejstříku, insolvenčního rejstříku, jakož i z evidence úpadců neshledal, že by pokuta ve výši 150 000 Kč mohla žalobci způsobit existenční problémy. K závažnosti správního deliktu uvedl, že umožnění výkonu nelegální práce představuje velmi závažné porušení zákona o zaměstnanosti, kdy protiprávním jednáním dochází také ke značné deformaci trhu práce a zároveň ke znemožňování uplatňování státní politiky zaměstnanosti. Za přitěžující okolnost rovněž pokládal, že se žalobce dopustil porušení zákonných předpisů u třech cizinců. Naopak přihlédl ke skutečnosti, že žalobce nebyl za obdobné pochybení doposud sankcionován.

K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutí oblastního inspektorátu potvrdil. V odůvodnění uvedl, že z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce umožnil zjištěným osobám výkon práce v rozporu s pracovním povolením, neboť ty měly povolení k zaměstnání pro druh práce „93299 Pomocní pracovníci ve výrobě jinde neuvedení“ a skutečný druh výkonu práce, tj. práce pekaře či kuchaře, má své samostatné kategorie pod č. 75121 - Pekař a pod č. 75122 - Cukrář. Ke zjištěnému skutkovému stavu konstatoval, že v daném případě nebyla zapotřebí detailnější specifikace pracovní činnosti zjištěných osob, protože skutkový stav zaznamenaný v kontrolním protokolu je dostačující. Odmítl, že by protokol o kontrole byl jediným důkazem prokazujícím, že se žalobce dopustil předmětného správního deliktu. Rovněž odmítl, že by žalobce prokázal, že zjištěné osoby vykonávaly toliko pomocné práce. Dále se žalovaný neztotožnil s námitkou, že by neseznámení žalobce s vyhotovením protokolu o výsledku kontroly mělo za následek procesní pochybení, neboť ten nebyl kontrolovanou osobou, a oblastní inspektorát jej v oznámení o zahájení správního řízení vyrozuměl, že v rámci dokazování bude protokol o kontrole proveden. Žalovaný nepřisvědčil žalobci ani v tom, že by rozhodnutí oblastního inspektorátu bylo nepřezkoumatelné, neboť z něj jsou seznatelné úvahy, kterými se oblastní inspektorát vypořádal s předloženými důkazy.

Žalovaný uzavřel, že pokuta byla žalobci uložena v souladu s §141 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, kdy s ohledem na poměry žalobce není výše uložené sankce pro žalobce likvidační.

II. Obsah žaloby

Žalobce je přesvědčen, že byl v řízení, které napadenému rozhodnutí předcházelo, zkrácen na svých právech a rozhodnutí žalovaného i oblastního inspektorátu jsou v rozporu s právními předpisy.

Žalobce namítá, že správní orgány v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce v napadených rozhodnutích postrádá specifikaci, jakým způsobem a především jakou náplň práce dané fyzické osoby vykonávaly. Dle žalobce kontrolní zjištění obsažená v protokolu o kontrole nejsou natolik průkazná, aby na jejich základě mohl být učiněn úsudek, že daná fyzická osoba vykonávala nelegální práci (resp. práci v rozporu s jí řádně vydaným povolením) ve smyslu zákona o zaměstnanosti. Rozhodnutí správního orgánu nemůže být založeno pouze na podkladech, které byly zajištěny mimo dané správní řízení, a to v rámci pouhé kontrolní a nikoli vyšetřovací fáze. Na uvedeném nic nemění, pokud se oblastní inspektorát dokumenty získané v rámci kontrolní fáze pokusil řádným způsobem provést. Žalobce však nedal souhlas k provedení těchto důkazů. Navíc žalobce namítá, že nebyl seznámen s protokolem o výsledku kontroly. Správní orgány dle žalobce také pochybily, pokud v rámci správního řízení nezajistily ani jedno autentické vyjádření či výslech jednatele žalobce nebo osoby, která se měla dopustit nelegální práce, a spokojily se pouze s podklady, které byly zajištěny v rámci kontrolní činnosti správního orgánu, a mají tak povahu pouhých úředních záznamů.

Napadenému rozhodnutí, stejně tak jako rozhodnutí oblastního inspektorátu, žalobce dále vytýká, že jsou nepřezkoumatelná, neboť z nich není zřejmé, k jakým hlediskům při rozhodování o výši pokuty bylo přihlédnuto.

Žalobce zpochybňuje rovněž výši uložené sankce; tuto považuje za nepřiměřenou, neboť má pro něj likvidační charakter. Navíc daná sankce není schopná dosáhnout svého účelu. Žalobce poukazuje na to, že je doposud osobou netrestanou, má všechna potřebná povolení a vždy respektoval zákony.

Dále žalobce uvádí, že dle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti lze uložit pokutu až 10 000 000 Kč „jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. c) a e)“. Z formulace zmíněného ustanovení zákona vyplývá, že předmětné rozmezí lze aplikovat za kumulativního splnění § 140 odst. 1 písm. c) a písm. e) citovaného zákona. Jestliže však žalobce naplnil skutkovou podstatu § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a zároveň nenaplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle písm. e) téhož ustanovení, nelze výši pokuty stanovovat v rozmezí dle zmíněného ustanovení. Vzhledem k tomu, že předmětné ustanovení zákona hovoří nejasně, je nutné ho interpretovat ve prospěch účastníka řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že v protokolu o výsledku kontroly ze dne 7. 1. 2013 je zadokumentován skutkový stav, který byl na provozovně v době prováděné kontroly, přičemž komparací vykonávaných činností (zjištěných při kontrole) s vydanými povoleními k zaměstnání lze poměrně jednoznačně posoudit, zda činnost vykonávaná cizinci byla či nebyla

v souladu s těmito povoleními. Rozpor činnosti cizinců s vydanými povoleními k zaměstnání je v dané věci zcela zřejmý.

Žalovaný konstatuje, že kontrolovanou osobou nebyl žalobce, s ním správní orgán I. stupně zahájil správní řízení až oznámením o zahájení správního řízení, přičemž již v tomto oznámení byl žalobce vyrozuměn, že v rámci dokazování bude proveden jako důkaz protokol o kontrole. Žalobce, resp. zplnomocněný zástupce žalobce, se pak zúčastnil provedeního dokazování a pořídil si kopie celého spisového materiálu včetně protokolu o kontrole. Byl tak řádně s podklady pro rozhodnutí seznámen a tudíž nemohl být žádným způsobem zkrácen na svých procesních právech. Žalovaný připomíná, že v souladu se zásadou oficiality jsou správní orgány povinny postupovat v oblasti správního práva trestního z úřední povinnosti, tj. i tehdy pokud správnímu řízení nepředcházela kontrola a všechny skutečnosti nasvědčují tomu, že konkrétní subjekt spáchal správní delikt.

Žalovaný odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 6 Ad 28/2011 – 35, dle něhož výsledky kontroly provedené dle zákona o státní kontrole mohou být podkladem pro zahájení správního řízení o uložení pokuty a jedním z důkazů, kterým je prokazováno protiprávní jednání odpovědného subjektu. Navíc protokol o kontrole nebyl jediným důkazem prokazujícím, že se žalobce dopustil předmětného správního deliktu, nýbrž tomuto závěru svědčila také povolení k zaměstnání a shora uvedená smlouva o dílo. Tyto důkazy ve spojení s poznatky zadokumentovanými v protokolu o kontrole bez důvodných pochybností prokazují, že zjištěné osoby vykonávaly práce druhově odlišné, než které byly uvedeny v pracovních povoleních, tudíž žalobce umožnil výkon nelegální práce. Tvzení žalobce o nedostatečném vypořádání námitek ze strany správního orgánu I. stupně považuje žalovaný za ryze formalistické.

K tvrzenému nedostatečnému odůvodnění výše sankce žalovaný uvádí, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou jednotlivá kritéria pro uložení výše sankce, včetně kritéria „likvidačního dopadu“, řádně popsána. Žalovaný se s dotčeným odůvodněním ztotožnil, přičemž v napadeném rozhodnutí uvedl, že uložená pokuta byla uložena v souladu s § 141 odst. 2 zákona o zaměstnanosti.

Žalovaný se neztotožňuje ani s námitkou, dle níž s ohledem na dikci § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti by bylo možno pokutu uložit pouze v případě, že byly kumulativně naplněny skutkové podstaty správních deliktů uvedených v § 140 odst. 1 písm. c) a e) zákona o zaměstnanosti současně. Zde žalovaný odkazuje na znění celého § 140 odst. 4 zákona o zaměstnanosti a úmysl zákonodárce.

Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV. Argumentace při jednání

Žalobce při jednání setrval na argumentaci předestřené v žalobě. Vyzdvihl, že skutkový stav nebyl řádně objasněn; především odmítl, aby kontrolní protokol mohl být jediným důkazem prokazujícím vyřčené skutkové závěry. Navrhl, aby soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaná zopakovala, že považuje napadenou žalobu za nedůvodnou a navrhla její zamítnutí. Uvedla, že veškeré námitky žalobce vyřčené v řízení před správními orgány byly řádně vypořádány, včetně využití kontrolního protokolu k prokázání skutkového stavu. Tento

protokol přitom nebyl jediným důkazem a neobstojí ani tvrzení žalobce, že s ním nebyl řádně seznámen.

V. Vlastní posouzení věci

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.

Podle § 5 písm. e) bod 2. zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumělo, pokud fyzická osoba-cizinec vykonává práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu s povolením k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání ve zvláštních případech (dále jen „zelená karta“) vydaným podle zvláštního právního předpisu nebo v rozporu s modrou kartou; to neplatí v případě převedení na jinou práci podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.

Podle § 89 zákona o zaměstnanosti cizinec mohl být přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu na území České republiky nebo je-li držitelem zelené karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak; za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo. Cizinec, kterému bylo vydáno potvrzení o splnění podmínek pro vydání zelené karty nebo modré karty, může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván po dobu ode dne vydání tohoto potvrzení do ukončení řízení o jeho žádosti o vydání zelené karty nebo modré karty.

Podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti se za správní delikt uložila pokuta do 10 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. c) a e).

Soud se předně zabýval námitkou žalobce, že proces dokazování vykazuje výrazné nedostatky, a že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci.

Podle § 3 správního řádu je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 téhož (tj. zejména s požadavkem zákonnosti a souladu s veřejným zájmem). Z ustanovení § 50 odst. 3 a 4 téhož zákona pak vyplývá povinnost správního orgánu v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Správní orgány tak musí v souladu se zásadou materiální pravdy spáchání správního deliktu jeho pachateli prokázat. Z obsahu napadených rozhodnutí i správního spisu v nyní projednávané věci dle soudu vyplývá, že správní orgány takto postupovaly a skutkový stav věci řádně objasnily, přičemž průběh dokazování nevykazuje procesní nedostatky.

Pokud žalobce zpochybňuje využití protokolu o výsledku kontroly s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011-120, musí

soud vyzdvihnout, že průběh řízení v nyní hodnocené věci byl významně odlišný. V případě správního řízení, které bylo posuzováno ve věci sp. zn. 4 Ads 177/2011, správní orgán vůbec nenařídil ústní jednání, neoznámil účastníkům řízení, že bude provádět dokazování mimo ústní jednání, a zároveň při svém rozhodování vycházel pouze z protokolu o kontrole a z protokolů o podaném vysvětlení (pořízených s kontrolovanými osobami). Za takové situace Nejvyšší správní soud rozhodnutí žalovaného zrušil; nadto podotkl, že předmětný protokol byl velice strohý a neobsahoval jakékoliv bližší údaje o kontrolních zjištěních. Nyní posuzovaná věc je však z hlediska postupu správního orgánu I. stupně značně odlišná, neboť nyní správní orgán I. stupně nařídil ústní jednání, jehož se také žalobce (resp. jeho zástupce) zúčastnil. A v rámci tohoto ústního jednání byly provedeny důkazy listinami jejich přečtením, mj. též kontrolním protokolem. Protokol o výsledku kontroly tedy byl procesně správným způsobem zařazen mezi důkazy v tomto správním řízení, a bylo tak možné ze závěrů v něm obsažených vycházet, neboť byly naplněny požadavky Nejvyššího správního soudu, že protokol o kontrole jakožto listinný důkaz může být přípustným důkazním prostředkem, pokud je řádně jako důkaz proveden (viz např. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35). Proto také soud musí odmítnout argumentaci žalobce, dle níž nebyl řádně seznámen s obsahem dotčeného kontrolního protokolu, neboť se podává, že jeho zástupce byl přítomen dotčenému ústnímu jednání. Tím, že se kontrolní protokol stal řádně součástí spisového materiálu, pak neobstojí námitka žalobce, že se daný protokol týká jiného správního řízení, kdy obecně soud musí odmítnout tvrzení žalobce, že pořízení kontrolního protokolu v jiném řízení vylučuje jeho využití v dalších správních řízeních. Pro tento závěr nelze nalézt podporu v zákoně, ani v judikatuře správních soudů. A konečně soud nemůže souhlasit se žalobcem, že by mohl odmítnout provedení těchto listinných důkazů (či že by si správní orgán musel vyžádat jeho souhlas), neboť naopak jejich provedením správní orgán I. stupně dostal povinností, které jsou na něj kladeny pro řádné objasnění skutkového stavu věci.

Zároveň dotčený protokol o kontrole nevzbuzoval pochybnosti o skutkových zjištěních, protože skutkový stav existující při kontrole v něm byl řádně zaznamenán, včetně okolností vztahujících se ke správnímu deliktu žalobce (viz opět a cont. věc řešená před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 4 Ads 177/2011). Proto nebylo povinností správních orgánů provádět další dokazování, například výsledkem osob. Navíc nelze odhlédnout od skutečnosti, že protokol o výsledku kontroly nebyl jediným podkladem pro vyřčená skutková zjištění. Správní orgány vyšly též ze smlouvy o dílo uzavřené mezi žalobcem a společností Smetanova cukrárna, která rovněž svědčila skutkovým závěrům. Pokud žalobce zpochybňuje, že nebylo dostatečně specifikováno, na jaké konkrétní práci se dotčení cizinci v době kontroly podíleli, tak v kontrolním protokolu je jednoznačně uvedeno, že H.H. vykonávala pracovní činnost: výroba šlehačky a M.B. a M.F. vykonávaly pracovní činnost pekařky. Tomu ostatně také dle kontrolního protokolu nasvědčovalo jejich oblečení v době kontroly, kdy byly oblečeny v pracovním oděvu, včetně roušky na obličej a pokrývky hlavy. Dotčení cizinci tak zjevně pracovali na jiných pozicích, než jaké bylo uvedeno v jejich pracovních povoleních, neboť všechny měly povolení k zaměstnání na jinou činnost: pomocní pracovníci ve výrobě jinde neuvedení. Tento druh pracovní činnosti přitom nelze ztotožňovat s prací cukráře či pekaře, čemuž ostatně odpovídá též samostatný kód tohoto druhu práce dle přílohy sdělení Českého statistického úřadu č. 206/2010 Sb., o zavedení Klasifikace zaměstnání (CZ-ISCO), ve znění pozdějších předpisů. Aby mohly uvedené osobu práci cukrářky či pekařky vykonávat, bylo jejich povinností zajistit si pracovní povolení pro tento druh práce.

S ohledem na výše vyřčené lze postup správních orgánů při zjišťování skutkového stavu věci hodnotit za souladný se zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací, neboť dotčenými osobami v době kontroly vykonávaná práce byla řádně specifikována a byla řádně

zkomparována s pracovními činnostmi, které mohly vykonávat dle povolení k zaměstnání. Dle soudu tedy nedošlo k porušení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu.

Soud se dále věnoval námitkám žalobce ohledně výše uložené pokuty.

Soud předně musí odmítnout tvrzení žalobce, že by rozhodnutí správních orgánů byla nepřezkoumatelná, protože by z nich nebylo zřejmé, k jakým hlediskům při rozhodování o výši pokuty bylo přihlédnuto.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Z hlediska ukládání konkrétní výše pokuty za spáchání správního deliktu platí, že výše uložené pokuty je výsledkem správního uvážení žalovaného. Je tedy povinností správního orgánu předepsané volné úvahy užít, to znamená, že správní orgán se musí zabývat všemi hledisky, která jsou pro posouzení konkrétní výše pokuty nezbytná (zákonem předepsaná) - v nyní posuzované věci závažnosti správního deliktu, a to zejména s ohledem na způsob jeho spáchání a na jeho následky a na okolnosti, za nichž byl spáchán (viz § 141 odst. 2 zákona o zaměstnanosti). Klíčovou je pak podmínka, aby z odůvodnění rozhodnutí bylo seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení pokuty v příslušné výši, a aby výše pokuty s ohledem na zvažovaná kritéria a zákonnou limitaci vyhověla podmínce přiměřenosti.

Pokud soud z těchto hledisek posoudil odůvodnění rozhodnutí žalovaného i oblastního inspektorátu, shledal, že dotčená rozhodnutí nepostrádají ve vztahu k výši uložené pokuty řádná odůvodnění. Oblastní inspektorát zohlednil aspekt závažnosti předmětného správního deliktu a přihlédl též k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem a majetkovým poměrům žalobce. A své úvahy srozumitelně popsal ve vztahu ke konkrétním okolnostem věci. Žalovaný se pak s úvahami oblastního inspektorátu ztotožnil, kdy také přihlédl ke společenské škodlivosti daného správního deliktu a majetkovým poměrům žalobce, které jsou zjistitelné z veřejně přístupných databází. Soud přitom připomíná, že řízení před správním orgánem I. a II. stupně tvoří jeden celek, pročez není nezbytné, aby za situace, kdy odvolací orgán souhlasí s argumentací nalézacího správního orgánu, tuto opakoval, nýbrž postačí, pokud v rámci vypořádání odvolací námitky na ní odkáže. Takto žalovaný postupoval a k závěrům oblastního inspektorátu připojil rovněž vlastní úvahy. Odůvodnění výše uložené pokuty je tedy dle soudu v dané věci dostatečné.

Jestliže žalobce namítá, že žalovaný nezohlednil likvidační dopad uložené pokuty, považuje soud za nutné zdůraznit, že toto tvrzení o likvidačním dopadu pokuty na své podnikání žalobce v řízení před správními orgány (a ani v řízení před soudem) nijak nedoložil. Zůstává tak pouhým tvrzením v obecné rovině, které při stanovení výše pokuty nemohl správní orgán zohlednit. Naopak správní orgány zjevně majetkovou situaci žalobce hodnotily, přičemž za situace, kdy sám nepředložil žádné podklady prokazující jeho majetkovou situaci, ačkoli k tomu byl v rámci oznámení o zahájení správního řízení vyzván, správně vyšly z veřejně dostupných zdrojů. A soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že z těchto veřejně dostupných zdrojů nebylo možno zjistit žádné okolnosti, pro něž by bylo možno považovat uloženou pokutu za likvidační. Ani tuto námitku tedy soud neshledal za důvodnou.

Za nedůvodný pak soud pokládá i názor žalobce, že § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti umožňuje uložit pokutu dle tohoto ustanovení pouze za situace, kdy dojde ke kumulativnímu spáchání správního deliktu podle odstavce 1 písm. c) a e) citovaného zákona. Tento výklad jde proti smyslu dotčené právní normy, neboť se podává, že zákonodárce zjevně

tuto právní normu konstruoval tak, že v případě spáchání správního deliktu podle odstavce 1 písm. c) nebo e) zákona o zaměstnanosti může být uložena předmětná pokuta. Opačný výklad by vedl k neudržitelným závěrům, neboť by fakticky nebylo možno uložit sankci za samostatné spáchání těchto správních deliktů. Z celé konstrukce předmětného § 140 odst. 4 vyplývá, že uvedení dvou správních deliktů pod jedním písmenem je vztaženo pouze k maximální výši pokuty, kterou lze za spáchání každého jednotlivého správního deliktu udělit, a nikoli k nezbytnosti kumulativního spáchání obou správních deliktů.

Soud případ posoudil rovněž z hlediska požadavku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, dle kterého *„rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“*. Žalobci byla uložena pokuta za správní delikt dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, který v době jeho spáchání umožňoval uložit pokutu do výše až 10 000 000 Kč (viz § 140 odst. 4 písm. f) téhož zákona). V souvislosti se zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, zákon o zaměstnanosti již nehovoří o správním deliktu, nýbrž příslušné protiprávní jednání nazývá přestupkem (jinak však dispozice dané právní normy nedoznala změn). Horní hranice pokuty, kterou lze za přestupek § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti uložit, ale zůstala v § 140 odst. 4 písm. f) téhož zákona nezměněna. Soud proto ke změně právní úpravy nepřihlédl.

VI. Závěr

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. 5. 2018

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu